

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. L.Németh László ügyvéd által képviselt Cs. J.-né felperesnek a Dél-dunántúli Regionális Közigazgatási Hivatal Szociális és Gyámhivatala alperes ellen közgyógyellátással kapcsolatos közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perben a Somogy Megyei Bíróság 2007. június 26. napján kelt 22.K.20.790/2007/2. sorszámú jogerős ítélete ellen a felperes által 3. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2008. június 11. napján megtartott tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t

A Legfelsőbb Bíróság a Somogy Megyei Bíróság 22.K.20.790/2007/2. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A Legfelsőbb Bíróság a kirendelt pártfogó ügyvéd munkadíját 12.000.- /azaz tizenkettőezer/ forint és 2.400.- /azaz kétezer-négyszáz/ forint általános forgalmi adó, összesen: 14.400.- /tizennégyezer-négyszáz/ forintban állapítja meg, amelyet az állam visel.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I N D O K O L Á S

A felperes házastársával és egy kiskorú gyermekükkel családban él. Megélhetésüket a felperes rendszeres szociális járadéka, baleseti járadéka, a férj munkabére, és a családi pótlék biztosítja, amelyek együttes nettó összege: 155.864.- Ft. A családban 2006. évben az egy főre jutó jövedelem: 51.955.- Ft volt.

A felperes közgyógyellátás megállapítására Megyei Jogú Város Jegyzőjéhez /a továbbiakban: elsőfokú hatóság/ 2006. augusztus 4-én kérelmet terjesztett elő.

Az elsőfokú hatóság a 2006. szeptember 11. napján kelt 426978-7/2006./IX.11./ számú határozatával a felperes kérelmét elutasította.

A fellebbezés folytán eljáró alperes a 2006. október 16. napján kelt 5-1538/2006. számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Indokolásában idézte a szociális igazgatásról és szociális ellátásokról szóló 1993. évi III. törvénynek /a továbbiakban: Sztv./ a közgyógyellátásra való jogosultságot szabályozó 50. §-ának /2/ bekezdését és megállapította, hogy a felperes körülményei nem felelnek meg az ún. normatív alapú közgyógyellátásra való jogosultság megállapításához előírt feltételeknek, mert a családjában az egy főre jutó havi jövedelem meghaladja az öregségi nyugdíj legkisebb összegét: 2006. évben 25.800.- Ft-ot.

A felperes kérelme szociális rászorultság miatt, az Sztv. 50. §-ának /3/ bekezdése szerint alkalmazandó, a Megyei Jogú Város Önkormányzatának a pénzbeli és természetben nyújtott szociális ellátásokról szóló 12/2000./III.27./ számú rendeletének /a továbbiakban: Önk.r./ 36. §-a alapján sem teljesíthető, mert a felperes jövedelmi feltételei nem felelnek meg az Önk.r.-ben előírt jövedelmi feltételeknek, ugyanis a családjában az egy főre jutó havi nettó jövedelem meghaladja az öregségi nyugdíj legkisebb összegének 150 %-át: 38.700.- Ft-ot.

Az alperes rögzítette határozatában, hogy e törvényi és rendeleti szabályozáson kívül egyéb, méltányolható körülményeket nem értékelhet.

A felperes keresetében a határozatok megváltoztatását és kérelme teljesítését kérte.

Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével a felperes keresetét elutasította. Ítéletében idézte az Sztv. 50. §-át, és megállapította, hogy közgyógyellátásra háromféle jogcímen alapulhat jogosultság: alanyi jogon, normatív alapon, illetve szociális rászorultság alapján. Az Sztv. 50. §-ának /1/ bekezdése az alanyi jogon való jogosultságról rendelkezik, amelyre a felperes nem jogosult, mert e törvényhelyben szabályozott személyi körbe nem tartozik. Az elsőfokú bíróság megállapította továbbá, hogy a hatóság az Sztv. 50. §-ának /2/ bekezdésében szabályozott normatív alapú, illetve az Sztv. 50. §-ának /3/ bekezdése szerinti szociális rászorultságon alapuló közgyógyellátásra való jogosultságról felperes vonatkozásában, a családja igazolt jövedelmi viszonyai alapján helytállóan döntött, méltányosságot pedig jogszabályi felhatalmazás hiányában nem gyakorolhatott.

A felperes - pártfogó ügyvédje útján előterjesztett - felülvizsgálati kérelmében az ítélet hatályon kívül helyezését és elsődlegesen az első- és másodfokú határozat hatályon kívül helyezését és az elsőfokú hatóság új eljárásra kötelezését, másodlagosan az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte. Elismerte, hogy az Sztv. 50. §-ának /2/ és /3/ bekezdése alapján, családjának az egy főre jutó havi jövedelem miatt a kérelme nem

volt teljesíthető. Álláspontja szerint azonban az elsőfokú bíróság az alanyi jogon való jogosultság körében az Sztv. 50. §-ának /1/ bekezdés e/ pontját tévesen értelmezte, e körben a körülményeit a hatóság sem vizsgálta.

Az alperes ellenkérelmében az ítélet hatályában fenntartását kérte. Kifejtette, hogy az Sztv. 50. §-ának /1/ bekezdés e/ pontjában megjelölt központi szociális segély, az ágazati minisztérium tájékoztatása szerint, a második világháborút követően a deportálást túlélő magyar zsidóság talpra állítását szolgáló segély, amelyben a felperes nem részesül.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az Sztv. 49. §-ának /1/ bekezdése értelmében a közgyógyellátás a szociálisan rászorult személy részére az egészségi állapota megőrzéséhez és helyreállításához kapcsolódó kiadásainak csökkentése érdekében biztosított hozzájárulás. Az elsőfokú bíróság helytállónan rögzítette ítéletében, hogy a közgyógyellátásra való jogosultság az Sztv. 50. §-ának /1/ bekezdésében szabályozott alanyi jogon, a /2/ bekezdés szerinti normatív alapon, illetve a /3/ bekezdésben előírt szociális rászorultság alapján állapítható meg.

Az Sztv. 50. §-ának /1/ bekezdése szerint közgyógyellátásra jogosult

a/ az átmeneti gondozott, az átmeneti és tartós nevelésbe vett kiskorú;

b/ a 37/A. § /1/ bekezdésének a/ pontja szerint rendszeres szociális segélyben részesülő;

c/ a pénzellátásban részesülő hadigondozott és a nemzeti gondozott;

d/ -

e/ a központi szociális segélyben részesülő;

f/ a rokkantsági járadékos;

g/ az, aki I., II. csoportú rokkantsága alapján részesül nyugellátásban, baleseti nyugellátásban;

h/ az, aki, vagy aki után szülője vagy eltartója magasabb összegű családi pótlékban részesül.

A felperes sem a közigazgatási eljárásban, sem a perben nem állította, így a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény /a továbbiakban: Pp./ 164. §-ának /1/ bekezdésében foglalt bizonyítási kötelezettsége ellenére nem is igazolta, hogy az /1/ bekezdés a/-h/ pontjaiban felsorolt valamely személyi körbe beletartozna, a meghatározott jogcímű ellátás /segély, járadék, pótlék/ valamelyikében részesülne. A közigazgatási eljárásban, és a perben sem merült fel adat arra vonatkozóan, hogy felperes az e/ pontban szabályozott központi szociális segélyben részesülne. Az elsőfokú bíróság ezért helytállónan állapította meg, hogy a felperes

az Sztv. 50. §-ának /1/ bekezdése alapján alanyi jogon közgyógyellátásra nem jogosult.

Az Sztv. 50. §-ának /2/ bekezdése alapján közgyógyellátásra jogosult az a személy is, akinek esetében a havi rendszeres gyógyító ellátásnak a területileg illetékes megyei /fővárosi/ egészségbiztosítási pénztár által elismert térítési díja az öregségi nyugdíj mindenkori legkisebb összegének a 10 %-át meghaladja, feltéve, hogy a családjában az egy főre jutó havi jövedelem nem éri el az öregségi nyugdíj mindenkori legkisebb összegét, egyedül élő esetén 150 %-át. A /3/ bekezdés értelmében az /1/-/2/ bekezdésben foglaltakon kívül az a szociálisan rászorult személy is jogosult közgyógyellátásra, akinek esetében a települési önkormányzat rendeletében meghatározott feltételek fennállnak. E jogszabályhelyek továbbá a felperes családjának igazolt havi jövedelme alapján az elsőfokú bíróság helytállóan döntött akkor, amikor a kereseti kérelem keretei között a felülvizsgálni kért határozatok jogszerű voltát állapította meg.

Mindezek folytán a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. §-ának /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alperes a felülvizsgálati eljárásban költséget nem igényelt, ezért arról a Legfelsőbb Bíróságnak határoznia nem kellett.

A Legfelsőbb Bíróság a pártfogó ügyvéd díjának megállapításáról, és annak viseléséről a 7/2002./III.30./IM rendelet 5. §-ának /2/ és /3/ bekezdése alapján rendelkezett.

Az Sztv. 16. §-a szerint a szociális igazgatási eljárás költség- és illetékmentes, ezért illetékfizetésről nem kellett rendelkezni.

Budapest, 2008. június 11.

**Bauer Jánosné dr. sk. a tanács elnöke, dr. Kurucz Krisztina sk.
előadó bíró, Lénártné dr. Márton Gizella sk. bíró**

A kiadmány hitelül:

tisztviselő